

mer, fom føle varmt for Smaafofk, og fom ere bange for, at de ſkulde være undergivne et Valgtryk, vil jeg oplyſe, at diſſe Udtalelſer juſt ikke ere byggede paa den allerbedſte Hjemmel. Da Garver P. Petersen kommer i Forhør og ſkal gjøre Rebe for, hvad han ſaaledes har fortalt Hr. Tauber, ſaa maa han indrømme, at han egentlig ſlet Intet veed, idet han ſelv har ſin Kundſkab fra den paagjældende Dhandler Th. Hanſen, og det Samme ſiger en Anden, ſom blev paaberaabt af Hr. Tauber, nemlig Gaardmand P. Olsen, idet han ſiger, at han „har ingen anden Hjemmel derfor, end at han har hørt Dhandler Th. Hanſen yttre, at ſelv om han var Venſtremand, turde han ikke ſtemme paa Tauber“, og han erklærede yderligere til Hr. Tauber, „at han ikke havde Noget, hvorpaa han kunde ſtøtte ſin Meddeleſe, og da Tauber noterede, hvad de talte om, ſagde han, at det ikke var værd at ſkrive. Tauber bemærkede dertil, at der jo Intet var i Veien for at ſige det ganſke i Almindelighed“, men ſaa blev det ſkrevet, og ſaa kom det ind i en Klage til Folkethinget. Men jeg ſkal tillade mig at indſtyde den Bemærkning, at denne Sag ſynes mig at have ſin alvorlige Betydning i mere end een Retning. Blandt Andet ſynes der mig ogſaa at være Spørgsmaal om, hvad der kan bydes Folkethinget, uden at tilſidesætte det Senſyn, den Reſpekt, der ſkyldes Folkethinget, og ſærlig har det ogſaa — tror jeg — den alvorlige Side, at der vel burde kunne ſtilles noget ſtrengere Fordringer i den Retning til en Mand, ſom i flere Aar har været Medlem af Rigsdagen, end til Andre. Hr. Tauber maa nu ſelv indrømme, at Olsen og Miſen ikke har nævnt nogen Perſon, men han ſit dog Indtrykket af, at de vidſte Noget om, at Forſkjellige i Korsør havde udtalt ſig paa den anførte Maade. Men Garver Petersen har ogſaa forklaret, at han formener, at Stemningen i Korsør er ſtarkt paavirket, ſaa Mange af Frygt afholdt ſig fra at ſtemme for Hr. Tauber, men han er ikke iſtand til at nævne Noget, med hvem det er Tilfældet, eller ſom har udtalt, at de ikke turde ſtemme efter Overbeviſning. Hvad ſiger ſaa Th. Hanſen, ſom er den, paa hvem det Hele hviler? Han ſiger, at „han ikke har haft nogen Hjemmel for en ſaadan Uttring, idet han ikke kjender Noget her, ſom har beklaget ſig over, at han ikke turde ſtemme paa Hr. Tauber“. Det er ikke muligt, at Hiſtorier og Nygter om Valgtryk etc. ynteligere kan gaa i Stykker end Tilfældet her er. Jeg er her ſærdig med det Væſentlige af Mindretallets Tilføtelſer og Berigtigelſer i Fremſtillingen af, hvad der er fremkommet ved Forhøret. Naar nu Mindretallet konkluderer, at man maa gaa ud fra, at der har fundet Valgtryk Sted i ſtort Omfang, ſaa viſer Forhøret tydeligt, at der ikke er oplyſt Noget med Undtagelſe af det Tilfælde, hvor der efter den ene Partis Forklaring ſkal være falden den Uttring. Man vil ikke have

Venſtrehuſmand, og endvidere det Tilfælde, ſom er omtalt af Ordføreren for Flertallet, paa Jernſtøberiet i Slagelſe, hvor Forvalteren har ladet ſige til en enkelt Arbejder, at han ſkulde ſtemme for Dahl, og hvis han ikke gjorde det, ſaa vilde han være ſyrig næſte Mandag, ſamt det tredje Tilfælde, hvor det fra en enkelt Partis Side udtales, at der er blevet ſagt til ham, at man hittebe ham nok, hvilket den Paagjældende imidlertid benægter at have ſagt. Naar jeg undtager diſſe tre Tilfælde, af hvilke der egentlig maa ſiges ikke at foreligge Beviſ for mere end det ene Tilfælde, er der ikke oplyſt Noget om, at der har fundet Valgtryk Sted, hverken i By eller paa Land. Ivertimod er det poſitivt oplyſt, at de Paagjældende have kunnet handle efter deres Overbeviſning og frivillig, og jeg bør her tilføie, at der bør ſaa meget mere lægges Vægt paa det Reſultat, ſom Valget har givet, ſom der ikke er ſparet nogen Umage paa at ſaae Sandheden frem, idet Perſoner ere afſørte maſſeviſ, og der er givet de paagjældende Perſoner, der have ført Klage, og de paaberaabte Hjemmelſmænd al Leilighed til at komme frem med deres Dplyſninger. Hr. Tauber har gjentagne Gange haft Leilighed til at udtale ſig, hans Hjemmelſmænd ligesaa, men jeg bør tilføie: Det kan jo have ſin Interelſe, at ogſaa et æret Medlem af dette Thing, ſom, da vi drøftede dette Valg for 4 Maaneder ſiden, udtalte ſig med megen Sikkerhed herom, har haft Leilighed til at fremkomme med ſine Dplyſninger. Jeg ſigter herved til det ærede Medlem for Sorø Amt 2den Valgfreds (Stemmer: Svendborg Amt 2den Valgfreds [Steenbæk]), ſom dengang tog mig det meget ilde op, at jeg gjorde gjældende, at der ikke var Anledning til at tillægge Klagen ſaa ſtor Vægt, da Anterne fremtraadte væſentlig ſom Raatande, der havde paa anden og tredje Haand, alſaa ſom temmelig uhjemlede. Da ſagde det ærede Medlem, at han havde det fra allerførſte Haand, han havde det aldeles ſikkert og paalideligt, han kunde indeſtaa derfor o. ſ. v. Dette ærede Medlem har Forhørsdommeren — hvad der er fuldſtændig rigtig — henvendt ſig til og opfordret ham til at give diſſe Dplyſninger, ſom han ſaaledes havde. Det ærede Medlem har imidlertid ſvaret Forhørsdommeren: „De Tilfælde, jeg nærmere kjender, ere nævnte i Valgllagon tilligemed beſtemte Navne, jeg tror ikke yderligere at kunne nævne brugbare Tilfælde og Navne“. Det ærede Medlem har alſaa heller ikke anden Hjemmel for, hvad han anførte imod mig for 4 Maaneder ſiden, end hvad der er anført i Klagen, og Beſtaffenheden af dette tror jeg ikke, det er nødvendigt yderligere at komme ind paa.

Jeg har alſaa tilſtrækkelig udtalt mig om, hvorledes jeg tror, at Reſultatet af den ſtedfundne Underſøgelſe maa ſiges at være. Efter diſſe mine Udtalelſer vil det jo være ganſke naturligt, at jeg og det ærede Medlem i Ud-